

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 169/21
23.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Бољевић, председника већа, Милице Аксентијевић и Снежане Живковић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., ..., као правне следбенице пок. ББ из ..., коју заступа Драган Тодоровић, адвокат из Панчева, Змај Јовина 2, против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, Гимназијска 7, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 19/19 од 23.6.2021. године, у седници већа одржаној 23.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву Прр1 19/19 од 23. 6. 2021. године у ставовима првом и другом изреке, и у том делу се жалбе тужиље и тужене ОДБИЈАЈУ, као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 19/19 од 23.6.2021. године, тако што се обавезује тужена Република Србија-Високи савет судства-Привредни суд у Панчеву, да тужиљи АА из ..., на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 55.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи, на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова, износ ненаплаћеног потраживања у поступку стечаја Ст 89/2010 пред Привредним судом у Панчеву од 382.931,83 динара, са законском затезном каматом од 8.4.2019. године до исплате, умањен за евентуално наплаћене износе

по том основу, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 11.6.2010. године до 7.4.2019.године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 60.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе, из свих разлога прописаних одредбом чл.373. ст.1.ЗПП. Тужилца побија пресуду у ставовима другом и трећем изреке, а тужена у ставовима првом и трећем изреке. Жалбене разлоге су образложили и жалбене предлоге изнеле. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражиле.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредаба члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе странака делимично основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана одлука морала укинути. Жалбом тужилце се пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер су у пресуди дати непротивречни и јасни разлози о битним чињеницама, о којима не постоји противречност ни између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, које се изјављеним жалбама суштински не доводи у сумњу, тужилца ББ је 8.04.2019. године поднела тужбу у овој парници, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку Ст 89/10 који је, над стечајним дужником а.д. "Тргопродукт", отворен 11.6.2010. године пред Привредним судом у Панчеву. У наведеном стечајном поступку тужилца је утврђено потраживање према стечајном дужнику (настало пре 24.3.2009. године) у износу од 560.076,78 динара у трећем исплатном реду, по основу кога јој је вршена исплата путем делимичних деоба укупно 177.141,95 динара, тако да јој је остало неисплаћено још 382.931,83 динара. Правноснажним решењем Привредног суда у Панчеву Р4 Ст.бр. 394/18 од 11.9.2018. године утврђено је да је тужилца повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку Ст 89/10 и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме неопходне мере у циљу окончања тог поступка и да у накнадном року од 30 дана извести председника суда о предузетим радњама. Тужилца ББ преминула је у току поступка, дана ... године, те је решењима Јавног бележника Љиљане Крстић УПП 533-2019 од 29. 01. 2020. године и УПП 183-2021 од 19.5.2021.године, ћерка АА оглашена за наследника на заоставштини коју чини и потраживање

према "Тргопродукт" АД у стечају, које је предмет овог спора.

Предузеће "Тргопродукт" било је 100% у друштвеном власништву до 24.3.2009. године, када је приватизовано (продајом друштвеног капитала методом јавне аукције), али је тај уговор накнадно раскинут и део продатог капитала пренет Агенцији за приватизацију. Након отварања стечајног поступка 11.6.2010. године, прво поверилачко рочиште одржано је 16.7.2010. године, затим је на рочишту 27.12.2010. године одлучено да се поступак стечаја наставља банкротством стечајног дужника, а на испитном рочишту 27.1.2011. године закључена је листа утврђених и оспорених потраживања.

Након отварања стечајног поступка утврђено је да стечајни дужник не поседује сву потребну документацију о власништву објеката, а да је она коју поседује несређена, те да код великог броја објеката није утврђен имовинско-правни статус. Због тога се одмах по покретању стечајног поступка започело са утврђивањем правног статуса за велики број непокретности које је стечајни дужник користио. У економско-финансијском извештају стечајног дужника, на позицији непокретности, евидентирано је 62 објекта од којих је само девет било укњижено. Непотпуна имовинска документација била је за 12 непокретности, док је преосталих 41 објекат био у различитим поступцима, и то: реституције (при чему је 14 објеката враћено, док је за три у току поступак реституције), легализације (три објекта), уписа права, судских својинских спорова (за 11 објеката, од којих се један налази у Хрватској), излучења. Два објекта су порушена, на њих седам стечајни дужник у ствари нема права, јер су у својини тужене или су добијени од других интегрисаних предузећа, два су спремна за продају, четири су враћена на основу судских пресуда, док се пет враћа Граду Панчеву, такође на основу судских пресуда. У току стечаја идентификована су још четири објекта за које су у току својински спорови и спорови у којима се врши побијање правних радњи. Новчана средства која су приспевала по основу извршених продаја, наплаћених закупнина и камата, исплаћивана су стечајним повериоцима на основу делимичних деоба. Сprovedено је 17 поступака продаје имовине и један принудни откуп акција и извршено десет делимичних деоба, од чега су повериоци првог и другог исплатног реда намирени у целости, а повериоци трећег исплатног реда са 31,63%. Стечајни поступак над стечајним дужником а.д. "Тргопродукт" још увек није окончан.

Ценећи све околности конкретног стечајног предмета, да је стечајни суд у почетној фази поступка одлучио у разумним роковима о предлогу за покретање стечајног поступка, одржао испитна и допунска рочишта, да је трајање стечајног поступка условљено бројним судским и управним поступцима, али и то да су тужбе за утврђење да је стечајни дужник власник одређене имовине знатне вредности поднете тек током 2016, 2017. и 2018. године, дакле више година након покретања стечајног поступка, иако је тај поступак хитан по закону, првостепени суд је закључио да околности конкретног случаја ипак не оправдавају осмогодишње трајање и неизванстан моменат окончања стечајног поступка. Првостепени суд је закључио да повреда права на суђење у разумном

року онемогућава тужиљу да наплати потраживање према стечајном дужнику и да је стога основан тужбени захтев тужиље према туженој Републици Србији у погледу главног потраживања, а неоснован у погледу законске затезне камате на то потраживање од отварања стечаја до подношења тужбе.

Правилно првостепени суд закључује, након што је на основу савесне и брижљиве оцене доказа у смислу члана 8. ЗПП правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на њега правилно применио материјално право, да је тужена дужна да накнади штету тужиљи због повреде права на суђење у разумном року.

Уставом Републике Србије прописано је:

- да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега (члан 32. став 1.);

- да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона (члан 58. став 1.);

- да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују (члан 16. став 2.); као и

- да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18. став 3.)

- да се јемче приватна, задружна и јавна својина, а постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом (члан 86.).

Законом о заштити права на суђење у разумном року (“Службени гласник РС”, бр. 40/15 - ступио на снагу 1.1.2016. године), чланом 31, прописано је: да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење (став 1.); да поред одредаба закона којим се уређују облигациони односи, суд примењује и мерила за оцену трајања суђења у разумном року (став 2.); те да је одговорност Републике Србије за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року објективна (став 3.).

Законом о стечају (“Службени гласник РС”, бр. 104/09, 99/11, 71/12 – одлука Уставног суда, 83/14, 113/17, 44/18, 95/18) прописано је: да је циљ стечаја најповољније колективно намирење стечајних поверилаца остваривањем највеће могуће вредности стечајног дужника, односно његове имовине (члан 2.); да стечај омогућава колективно и сразмерно намирење стечајних поверилаца, у складу са овим законом (члан 3.); да се у стечајном поступку свим повериоцима обезбеђује једнак третман и равноправан положај поверилаца истог исплатног реда односно исте класе у поступку реорганизације (члан 4.); да се стечајни

поступак спроводи тако да омогући остваривање највеће могуће вредности имовине стечајног дужника и највећег могућег степена намирења поверилаца у што краћем времену и са што мање трошкова (члан 5.); да по отварању стечајни поступак спроводи суд по службеној дужности (члан 6.); да се на питања која нису посебно уређена овим законом, сходно примењују одговарајуће одредбе закона којим се уређује парнични поступак (члан 7.); као и да је стечајни поступак хитан (члан 8.). Осим тога, одредбама члана 85. истог закона прописано је, између осталог, и да: за необезбеђена потраживања у стечајном поступку, обрачунавање уговорених и затезних камата престаје даном отварања стечајног поступка (став 1.); да ако после измирења свих потраживања постоје расположива средства за исплату, стечајни судија одобрава обрачунавање и плаћање камате стечајним повериоцима и за период после отварања стечајног поступка и обрачунавање и плаћање камате обезбеђених поверилаца које нису измирене из реализоване вредности предмета обезбеђења (став 3.); и да се камата из става 3. овог члана обрачунава по прописима којима се одређује стопа законске затезне камате из облигационих односа, при чему се камата свим стечајним повериоцима исплаћује сразмерно, независно од исплатних редова (став 4.).

У конкретном случају дакле, тужилца је онемогућена да наплати утврђено потраживање које јој је одраније досуђено по основу радног односа правноснажном судском пресудом, а које јој није исплатио њен послодавац, тада друштвено предузеће (стечајни дужник) ни у стечајном поступку. Због повреде права на суђење у разумном року до које је дошло у стечајном поступку, тужилца у овом поступку захтева од тужене Републике Србије накнаду имовинске штете у висини целокупног износа потраживања ненаплаћеног од стечајног дужника.

С обзиром на изложене околности, битно је разјаснити и питање да ли је тужена Република Србија пасивно легитимисана за накнаду описане штете, и то у наведеном целокупном износу. С тим у вези, Апелациони суд у Београду је, као уосталом и Врховни касациони суд (Спп 6/16 од 2.11.2018. године, Спп 9/19 од 1.10.2019. године, Закључак Грађанског одељења Врховног касационог суда од 2.11.2018. године, решење Врховног касационог суда Рев 1028/19 од 4.4.2019. године) и Уставни суд (одлука Уж 1712/10 од 21.3.2013. године, између осталог, која је објављена у “Службеном гласнику РС”, број 87/13 од 4.10.2013. године, Уж 7912/14 од 9.6.2016. године, Уж 2641/16 од 16.6.2016. године) везан одлукама Европског суда за људска права, како је то прописано чланом 18. став 3. Устава Републике Србије, јер су оне саставни део правног поретка Републике Србије, у складу са цитираном одредбом члана 16. став 2. Устава Републике Србије.

Тако је пресудом Европског суда за људска права *Качанор и други против Србије* од 15.1.2008. године, као и решењем Уставног суда Уж 2641/16 од 16.6.2016. године, констатовано да Република Србија одговара за пуни износ досуђен правноснажном пресудом по којој се запослени није могао наплатити, а ако је део наплаћен у стечају, одговара за преостали износ, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. При томе није од

утицаја да ли је над послодавцем (стечајним дужником) окончан стечај, а у случају да Република Србија исплати потраживање бившим запосленима, она ступа у поступак стечаја предузећа са већинским друштвеним, односно државним капиталом на место радника, по његовој пријави, и у стечају остварује део износа који је сразмеран могућностима стечајне масе. Такође, држава је непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом чак и након њихове приватизације, или поништаја приватизације, под условом да је судска одлука у питању постала правоснажна када је предузеће радило као лице под управом државе. У одлуци *Јовичић и други против Републике Србије* од 13.1.2015. године (“Службени гласник РС”, број 44 од 20.5.2015. године, став 36) Европски суд за људска права, позивајући се и на одлуку *Маринковић против Србије* од 22.10.2013. године (представка 5353/11), наводи да је *држава непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом чак и након њихове приватизације, под условом да је судска одлука у питању постала правоснажна када је предузеће радило као лице под управом државе (видети Маринковић, цитирана у горњем тексту, став 39)*, као и да је држава *непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом, чак и када је предузеће радило као приватно лице када је неизвршена судска одлука постала правоснажна ако је приватизација у питању касније поништена (исто)*.

У конкретном случају, средином 2010. године започет је стечајни поступак, хитан по самом закону, у коме је тужили утврђено потраживање из радног односа код стечајног дужника. Тај поступак није окончан ни након што је 2018. године утврђено да је тужили повређено право на суђење у разумном року и наложено судији да у одређеном року предузме све радње потребне за окончање поступка. Тужена је била дужна да својом законодавном активношћу омогући делотворну заштиту имовине запослених исказане у висини потраживања која су им досуђена правоснажним судским одлукама, по основу рада оствареног код послодавца са већинским друштвеним, односно државним капиталом, с обзиром да су у стечају пријавили досуђени износ као своје потраживање. Како то тужена није предузела, упркос томе што се Уставом јемче приватна, задружна и јавна својина, а постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом, што још увек није окончано, конституисана је објективна одговорност тужене државе за штету коју је претрпела запослена (правна претходница тужиле) због немогућности да своје потраживање из радног односа досуђено правоснажном судском одлуком намири од послодавца са већинским друштвеним или државним капиталом до висине ненамирених утврђених потраживања у поступку стечаја. Из тог разлога је пресудама Европског суда за људска права изричито утврђена одговорност Републике Србије за материјалну штету која је једнака висини неизмиреног потраживања запослених утврђених правоснажном судском одлуком према предузећима која не уживају „*довољну и пословну независност од државе*” чак и након њихове приватизације, или поништаја приватизације, под условом да је судска одлука у питању постала правоснажна када је предузеће радило као лице под управом државе, који је услов испуњен у конкретном случају. И према одредби члана 31. став 3. Закона о

заштити права на суђење у разумном року, одговорност тужене Републике Србије је објективна. У конкретном случају, тужена не наводи правно прихватљиве разлоге за пропусте њених органа, нити су утврђени пропусти тужиле који би имали за последицу продужење стечајног поступка, услед чега би тужена могла бити ослобођена од одговорности за насталу штету, у потпуности или делимично.

Утврђеном повредом права на суђење у разумном року и неспровођењем стечајног поступка у периоду од преко осам година, повређено је тужилино право на имовину загарантовано чланом 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и чланом 58. Устава Републике Србије и умањењем имовине проузрокована материјална штета из члана 155. Закона о облигационим односима - ЗОО. Наиме, несумњиво је да имовину представљају новчана потраживања која се односе на исплату неизмирених зарада и припадајућих доприноса по основу рада са каматама, било да су она правноснажно досуђена по тужбама радника у поступцима окончаним пре отварања стечаја (у ком случају у ту имовину потпадају и досуђени трошкови поступка) или да су, по пријави радника у стечају, утврђена од стране стечајних органа. Због тога је тужена у обавези да тужилци накнади насталу штету и исплати новчани износ утврђен у стечајном поступку који још увек није наплаћен, нарочито због значаја потраживања које у конкретном случају потиче из радног односа.

С обзиром да тужилца, као последицу повреде права на суђење у разумном року, трпи имовинску штету у висини ненаплаћеног потраживања које је пок. ББ утврђено у стечајном поступку, у које је укључена и законска затезна камата обрачуната до дана отварања стечајног поступка, сагласно одредби члана 85. став 3. Закона о стечају, то тужена дугује тужилци, на тако обрачунато и признато потраживање, и затезну камату и то од тренутка када је позвана на исплату, односно од дана подношења тужбе, у смислу члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 324. у вези са чланом 277. ЗОО, како је првостепени суд и одлучио ожалбеним пресудом.

Основ потраживања у овом поступку није накнада штете из радног односа у вези са којом је захтев пок. ББ раније усвојен правноснажном судском пресудом, а није ни дуг утврђен у стечајном поступку. У конкретном поступку за накнаду имовинске штете ради се о новом захтеву проистеклом из повреде права на суђење у разумном року, који представља ново потраживање. Осим тога, то потраживање није усмерено према стечајном дужнику, већ према туженој Републици Србији јер је она објективно одговорна за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року. Потраживање које тужилца захтева од тужене државе у овој парници представља имовинску штету у јединственом новчаном износу, која је проузрокована неисплатом утврђеног потраживања у стечајном поступку, за шта је одговорна тужена, па првостепени суд правилно закључује да тужилци припада затезна камата на целокупни износ потраживања сходно члану 277. истог закона.

Управо због другачије природе потраживања које није усмерено према стечајном дужнику, већ према Републици Србији, неосновани су и наводи жалбе тужиле да јој законска затезна камата на неисплаћени износ припада од дана отварања стечајног поступка. Република Србија није странка у поступку стечаја, па се не може сматрати непосредним штетником, а основ тужилиног потраживања у овом поступку представља правноснажно решење којим је утврђена повреда на суђење у разумном року. Из тог разлога је погрешно тужилино схватање да законска затезна камата на њено потраживање тече и после отварања стечајног поступка, уз позивање на одредбу члана 85. став 3. Закона о стечају, према којој, ако после измирења свих потраживања постоје расположива средства за исплату, стечајни судија одобрава обрачунавање и плаћање камате стечајним повериоцима и за период после отварања стечајног поступка и обрачунавање и плаћање камате обезбеђених поверилаца које нису измирене из реализоване вредности предмета обезбеђења. Не само што је у овој парници захтев усмерен против тужене државе, а не против стечајног дужника, већ би такав захтев био неоснован и у стечајном поступку, јер је неизвестан, неодређен и недоспео.

Супротно наводима жалбе тужиле, првостепени суд је на правилан начин оценио и значај свих писмених доказа садржаних у списима предмета Привредног суда у Панчеву Р4 Ст 394/2018. Неосновано се жалбом тужиле указује да је одбијање предлога тужилачке стране да се изврши увид и прикључе списи предмета из тужбе и поднеска, посебно да се изврши увид у предмет Привредног суда у Панчеву Ст 89/2010, утицало на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у побијаној пресуди, јер тужиле у првостепеном поступку није предложила извођење тог доказа, па суд о њему није ни одлучивао.

Супротно наводима жалбе тужене, у првостепеном поступку је на основу изјашњења стечајног управника од 12.5.2020. године, поуздано утврђено да су потраживања радника, која су пријављена у стечајном поступку, конкретно и потраживање пок. ББ, настала пре 24.3.2009. године, када је закључен Уговор о продаји друштвеног капитала Друштвеног предузећа за трговину на велико и мало "Тргопродукт", Панчево.

Остали жалбени наводи били су предмет правилне оцене првостепеног суда, чије разлоге прихвата и овај суд, због чега их посебно не образлаже.

Не могу се прихватити наводи жалбе тужене да је суд неосновано досудио трошкове тужили јер је она наводно злоупотребила своје право и водила одвојене парнице због повреде права на суђење у разумном року у истом стечајном поступку, најпре за накнаду неимовинске штете, а затим у овом поступку за накнаду имовинске штете. Досуђени трошкови су стварни трошкови тужиле коју је у овој парници заступао пуномоћник адвокат, у којој суд одлучује, сагласно члану 3. ЗПП, у границама стављеног захтева, сходно успеху

парничних странака у спору, а тужиља је у овом поступку успела. Суд је наравно овлашћен да одлучи да заједно расправља о више истакнутих захтева, чиме би се спречило настајање непотребних трошкова. Међутим, у овој парници такав захтев није постављен, те таква одлука није била донета, а тужена која је била дужна, јер се парнични поступак води у складу са правилом о терету доказивања према коме је свака странка дужна да поткрепи своје наводе (члан 7. став 1, 228. и 231. ЗПП), то није учинила, па тужиљи, сходно члану 153. ЗПП, припада накнада трошкова за вођење ове парнице.

Првостепени суд је одлуку о трошковима донео позивајући се на одредбе чланова 150, 153, 154. и 163. ЗПП, те применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, и тужиљи досудио на име трошкова поступка укупан износ од 60.300,00 динара и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска од 10.11.2020.године, износ од по 9.000,00 динара; за заступање на два одржана рочишта дана 19.2.2020.године и 23.6.2021.године, износ од по 10.500,00 динара, (грешком у писању наведено 10.50,00); за приступ на три одложена рочишта 11.12.2020.године, 22.2.2021.године и 28.4.2021.године, износ од по 6.500,00 динара; као и износ од 1.800,00 динара за прибављање клаузуле правноснажности и извршности на приложено решење којим је утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Међутим, иако је правилно оценио да тужиљи, с обзиром на исход спора, припада право на накнаду трошкова парничног поступка, првостепени суд је неправилно применио одредбе 154. и 155. ЗПП и Тарифу о наградама и накнадама за рад адвоката приликом доношења закључка о трошковима који су били потребни ради вођења ове парнице и одмеравања износа тих трошкова, с обзиром на вредност предмета спора. Оцењено је да није правилна одлука првостепеног суда којом је признао тужиљи накнаду за заступање на два неодржана рочишта 22.2.2021.године и 28.4.2021.године, из разлога јер рочишта нису одржана кривицом тужиље, будући да суду није достављено допунско оставинско решење УПП 183-2021 од 19.5.2021.године. Стога је одлука о трошковима поступка преиначена и тужена је обавезана да тужиљи исплати износ од по 9.000,00 динара за састав тужбе и једног образложеног поднеска од 10.11.2020. године, износ од по 10.500,00 динара, за заступање на два одржана рочишта (19.2.2020.године и 23.6.2021.године), износ од 6.000,00 динара за заступање на једном неодржаном рочишту (11.12.2020.године) и износ од 1.800,00 динара за прибављање потврде правноснажности и извршности на приложено решење којим је утврђена повреда права на суђење у разумном року у току стечајног поступка, решење Привредног суда у Панчеву Р4 Ст 394/2018 од 11.09.2018.године.

Основано се жалбом тужиље указује да јој првостепени суд неправилно није признао трошкове за састав поднеска од 29.07.2019. године, сматрајући да овај поднесак није био нужан за вођење парнице. Ово из разлога што је према стању у списима, тужена у одговору на тужбу оспорила тужбу и тужбени захтев у целости, истичући да се не ради о предузећу са већинским државним –

друштвеним капиталом. Стога, како у парничном поступку важи расправно начело које подразумева могућност сваке стране да се изјасни о захтевима, предлозима и наводима противне стране, трошкови за састав поднеска тужиље којим се изјаснила на наводе тужене у одговору на тужбу и којим је предложила доказе у циљу доказивања оспорене чињенице да се не ради о предузећу са већинским државним-друштвеним капиталом, су били нужни и потребни ради вођења ове парнице. Из наведеног разлога тужиљи, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, поред досуђених трошкова, припадају и трошкови за састав још једног образложеног поднеска у износу од 9.000,00 динара. Навод жалбе тужиље којим указује да је суд пропустио да јој досуди трошкове за састав још два образложена поднеска од 30.09.2020. године и од 25.11.2020. године, није основан, јер списима нису здружени поднесци предати суду наведених датума.

Сходно наведеном, тужена је обавезана да тужиљи исплати укупан износ од 55.800,00 динара на име трошкова првостепеног поступка, све у складу са постављеним захтевом тужиље за накнаду трошкова и одмерено применом важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и применом одредаба чланова 154. 155. и 163. ЗПП.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, а на основу одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП као у ставу другом изреке ове пресуде.

Одлучујући о захтевима парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, Апелациони суд у Београду је оценио да им накнада тих трошкова не припада, с обзиром на то да су странке незнатно успеле у поступку по изјављеним жалбама и то само у делу одлуке о трошковима парничног поступка, због чега је применом члана 165. у вези са чланом 153. ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Драгана Бољевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић